

самъ се наричаше Христосъ, Месия. Той направи толкова чудеса: болни изцѣри, мъргви възкръси, и сега да бжде разпънатъ, да виси на кръста между разбойниците! Никой не искаше да вѣрва на това.

И всички бързаха да видятъ, какъ той виси на кръста. Не мина и часъ, когато голѣма тълпа стоеше вече предъ кръстоветѣ. При самитѣ кръстове стояха враговетѣ на Христа, а всички, на които Той бѣ милъ, стояха на страна, гледаха отъ далечъ и плачеха.

Враговетѣ се подиграваха съ него:

— Царю иудейски, вижда се, че е дошълъ края на твоето царство, казваше единъ. Много за малко бѣ то!

— Хвалѣше се още, — казваше другъ, — че ще събори храма и въ три дена отново ще го издигне. Ха де! Слѣзъ отъ кръста: това е по-лесно!

— Ето сега да слѣзе отъ кръста — думаха трети — тогава наистина можемъ да повѣрваме, че е Христосъ! И въ сжщото време всички — фарисеи, книжници и първосвещеници — чакаха и мислѣха, че Той наистина пъкъ може и да слѣзе отъ кръста.

Войниците и палачитѣ седнаха около кръстоветѣ и почнаха да дѣлятъ дрехитѣ на разпънатитѣ. Раздѣлиха горната дреха на Исуса, но долната, хитона, не искаха да кжсатъ. Той бѣше цѣлъ, безъ шевъ, фиолетовъ, съ сребристи шарки. Самъ пречистата му майка бѣ го тъкала.

— Защо да го кжсаме? обади се единъ. Нали ще го похабимъ? По-добре да хвърлимъ жребий, и комуто се падне, той да го вземе.

И наистина хвърлиха жребий.

А народътъ не преставаше да се присмива и подиграва съ Исуса. Фарисеитѣ тържествуваха. Христосъ гледаше отъ висотата на кръста. Мжченията му